

Kellemesen és gyorsan múlik az idő az ország első vasúti kultúr-várótermében

Meglepetve néznek körül a Nyugati pályaudvarról induló utasok, amikor a II. osztályú váróterembe lépnek — *mintha klubhelyiségbe nyílna* a „Kultúr-váróterem” feliratú bejárat ajtaja. A Szovjetunió vasútállomásai régóta gondoskodtak már arról, hogy az indulásra, vonatcsatlakozásra váró utasok kultúr-várótermekben *népművelő szórakozással* könnyíthessék meg a várakozás óráit és tegyék hasznossá idejüket.

Magyarországon ez az első kultúr-váróterem,

amelyet a *Magyar-Szovjet Társaság* kultúrvasutas szervezete varázsolt a régi, rideg, rosszvilágítású váróteremből. Az utazóközönség természetesen még csak most ismerkedik a minap megnyílt újrendszerű váróteremmel.

Délután 6 óra. Pirossapkás fiatal lány nézegeti az „Ismerd meg a Szovjetuniót” feliratú, képkeretekbe foglalt fényképeket.

Tíz ilyen tábla

mutatja be a falakon a szovjet emberek életét, munkáját, művelődési lehetőségeit, könyvtárakat, olvasókörtöket és gyönyörű vidékek üdülőhelyeit. Az új, fényezett asztalok és székek sok várakozónak adnak helyet, a falfestményekkel és feliratokkal díszített, fűtött helyiségben. Több és erősebb fényerejű fehér villany hint világot az asztalokra. Ki olvas, ki közimunkázik, mások beszélgetnek.

— *Milyen kellemesen és gyorsan múlik az idő, hogy jobb a világtárs, lehet kézimunkázni* — mondja egy asszony, aki kötöttkabátján dolgozik. Többen olvassák a jobboldali falon Lenin, Sztálin és Rákosi Mátyás arcképe alatt a díszes kivitelű feliratot. *„Népünk részéről mind nagyobb mértékben megnyilvánuló rokonszerv a szocializmus országa iránt, nem utolsósorban azon alapszik, hogy a nép mind szélesebb réteget ismerik fel azt, hogy békén és az egész haladó emberiség békéjének legfőbb támasza a Szovjetunió és szeretett vezére, Sztálin elvtárs! (Rákosi).”*

Délután 11 óra. Az egyik asztalon sakkoznak.

Nagy sakkasztalán szép figurák. Két nagy sakkasztal és a hozzávaló felszerelés áll ugyanis az utasok rendelkezésére, ha a játék idejére arcképes igazolványukat átadják. Egy vasúti segédtiszt és egy ipariskolai tanuló mézközik. Amikor befejezik a játszmat és az órájukra tekintenek, visszacserelelik igazolványukat a leadott sakkasztallal.

— *Milyen gyorsan eltelt az idő! Majd máskor is sakkozunk. Remek, hogy van mivel szórakozni, amíg az indulásra vár az ember!* — mondják az alkalmi sakkjátékosok és aztán sietve indulnak vonatjukhoz.

A kijáratnál jobbra

üveges könyvszekrény

áll. Bárki választhat a könyvekből

olvasásra, arcképes igazolványa ellenében — ez a rendszer a Fővárosi Könyvtár olvasótermében is. Az utas elmélyed a könyv olvasásba, észre sem veszi az idő múlását, de természetesen gyakran nem tudja befejezni a könyv elolvasását. Legközelebb folytatja, ha vár megint a vonatjára, vagy ha érdeklődését annyira felkeltette, hogy nem tud addig várni — megveszi valamelyik könyvkereskedésben!

— *Van-e sportkönyv?* — kérdi az egyik utas. — Igen — mondja a könyvtáros és felsorolja a kultúr-váróterem sportkönyveit.

— Ma délelőtt egyetemi hallgatók, diákok kölcsönöztek ki olvasásra könyveket. Sokan még nem tudják, hogy olvasással tölthetik itt az idejüket. Most 260 könyvünk van, de kánnak még 800-at — mondja érdeklődésünkre *Kenesei Károly*, az MSZT nyugati pályaudvari könyvtárának vezetője. Megnézzük följegyzéseit, hogy *milyen könyveket kértek ki olvasásra* az elmúlt órákban. *Szokolov: Csendes Don, Vas Zoltán: Tizenhat év fegyverházban, Clark: A vadembertől a civilizációig, Falten: Győzelmes talákozás, Darvas József: Város az ingóvilágon.*

A könyvtáros kezében A. V. *Kiljanov* könyvét tartja: *A könyvtáros vezérfonala.*

— E szerint dolgozom — szól. — A könyvtár állományát folyton növeljük.

Két falusi fiatalember szeretne könyvet olvasni, de — nincs arcképes igazolványuk. Csalódottan távoznak.

— Sajnos, nincs más megoldás — mondja a könyvtáros —, mert biztosítani kell, hogy visszakapjuk a könyveket. *A könyv mindenkié — a kultúr-váróteremben is!*